

Carter Wilson

CHLAPEC
V LESE

KRÝT VRAŽDU SE NEVYPLÁCÍ...

Chlapec v lese

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Carter Wilson
Chlapec v lese – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Carter Wilson

CHLAPEC
V LESE

KRÝT VRAŽDU SE NEVYPLÁCÍ...

Pro Ili a Sawyera

Ale přečíst si to smíte, až vám bude osmnáct.

„Les je osamělé místo. Proto tam vždycky ukřívám
těla. I mrtvé stromy přece potřebují společnost.“

Samuel Lowry,
usvědčený sériový vrah

Na následující stránce naleznete ukázkou
z chystaného románu Tommyho Devereauxe
KREV MLÁDÍ

JEDNA

Psal se rok 1981 a od zbytku života nás dělilo dvacet minut. Tedy až na jednoho z nás.

Spencerovi bylo čtrnáct. Byl nejstarší, tak jsme za ním pořád běhali. Já byl mladší o osm měsíců a Drew za mnou zaostával ještě o dva týdny. Naše trojice trávila každý den letních prázdnin společně. Asi by se dalo říct, že jsme byli nejlepší kamarádi. V tom věku už existuje určitý rozdíl mezi nejlepšími přáteli a náhodnou partičkou, co akorát nemá nic lepšího na práci.

Já se jmenuju Bobby. Nikdy mi neříkali Robert nebo Bob.

Toho dne panovalo v Oregonu neobvyklé letní dusno. Komáři jako vlkodlaci. Seděli jsme na zemi v ohbí lesa, necelý kilometr od civilizace. Na tom lese nebylo nic až tak zajímavého, prostě jsme se tam zrovna nějak nachomýtlí a s tím jsme se spokojili.

Do lesa jsme chodívali často.

„Mohli bychom skočit do trafiky a zkusit tam štípnout *Hustler*,“ nadhodil Drew. Ten zřídkakdy něco navrhoval.

Den si zívnu.

„Né.“ Spencer se vrtal klacíkem v zemi. „Tyhle věci mě vždycky leda tak naserou.“

„Co jako?“

„Pornočasopisy.“

„A co tě na nich sere?“ chtěl jsem vědět já.

„Už mě bolí ruka.“

Přesně jsem věděl, co tím myslí, ale nechtěl jsem to dát najevo.

„Kéž bych měl v pokoji štos *Hustlerů* až po strop,“ řekl Drew. „Z tohoto mě ruka nikdy nerozbolí.“

„Protože seš úchyl,“ přisadil si Spencer a zkrabatil tvář. „Prostě jsem z toho nějak... Nevím, asi to neumím popsát.“

Já to svedl. Možná proto ze mě vyrostl spisovatel.

„Frustrovaný,“ doplnil jsem.

„Jo.“ Namířil na mě klacíkem. To malé gesto mě potěšilo. „Frustrovaný. Přesně tak. Už mě nebaví slintat nad buchtama, který nikdy nesbalím.“

„Radši si zvykej.“

„Vyhul mi.“ To byla Spencerova oblíbená průpovídka, kterou dával najevo okázalý nezám. „Já jediný už jsem to dělal.“

S Heather. Všichni jsme tu historku slyšeli. Na tomto místě bych rád doplnil, že Heather Winalda si to byla ochotna rozdat s kýmkoli, ale protože mě si k tělu pustit odmítala, držel jsem jazyk za zuby. Kdysi mi někdo tvrdil, že se v dívčí šatně svlékla před Mikem McCartym. Nevěřil jsem tomu, ale dlouhé měsíce jsem tu představu nedokázal dostat z hlavy.

Nebyl jsem vyloženě ošklivé dítě, ale moc krásy jsem nepobral. Dopadal na mě stín tuctovosti, zahaloval mě všeobjímající plášť nemotornosti a hormony mě požíraly zaživa, jako by to byly hnidy.

Skrz trhlinu v hustém listoví nad našimi hlavami se k nám dral sluneční svit. Tipoval jsem, že bude nějak kolem poledne.

„Burger King?“ navrhnul jsem. K hromadě našich kol válejících se na zemi přihopkala veverka a začala očichávat gumy. Drew po ní mrštil káminěk, ale netrefil se. Veverka ani nehnula brvou.

„Já jsem pro.“

„Potřebuju založit.“

„Proboha, Bobby, to říkáš vždycky.“

„Všichni potřebujeme prachy,“ opáčil jsem. „Akorát já je prostě potřebuju obzvláště naléhavě.“

„Zatáhnu to za tebe,“ poplácal se Drew po náprsní kapse.

„Dík.“ Drew si to mohl dovolit. Rodiče mu každý týden dávali deset ba-bek, měl prostě z prdele kliku.

V přední kapse kraťasů se mi rýsoval walkman. Objemná sluchátka jsem nosil jako ostatní děti kšiltovku: prostě pořád. Vytáhl jsem walkmana, otočil kazetu a zmáčkl play. David Lee Roth začal prozpěvovat něco o krás-ných holkách, Eddie do toho zpíval vokály a zkreslené riffy jeho kytary Charvel mluvily samy za sebe. Všechny ostatní zvuky kolem mě se zhrou-tily jako domino, pohroužil jsem se do hudby a jen tak mimoděk jsem sle-doval veverku prozkoumávající naše bicykly.

Po pár vteřinách se zvířátko polekalo a vystřelilo na nejbližší strom. Pře-létnul jsem očima úzkou stezku klikatící se kolem našich kol a zachytil jsem pohyb. Někdo tam šel.

Nejdřív jsem uviděl chlapce.

Byl mladší než my. O pár let. Ten člověk, co mu černé vlasy ostříhal po-dle hrnce, zjevně nerad platil za holiče. Hoch se přihloupel šklebil a klim-bal rukama. Znal jsem ho.

Jmenoval se Brian. Bydlel čtyři baráky ode mě a říkalo se o něm, že je trochu pomalejší. Nikdy mě nepřesvědčil o opaku. Bylo mu plus minus deset.

Dívku, která kráčela za Brianem, jsem neznal. Byla o hlavu vyšší. Vtom Brian uhnul stranou a já ji spatřil v celé kráse. Dlouhé rudé vlasy jí jen vlály, jak si to k nám rázně šinula. Měla na sobě tílko a kraťasy, z obojího už trochu vyrůstala. Podívala se na nás a usmála se. Rozhoupal se mi ža-ludek.

Vypnul jsem hudbu.

„No teda,“ vydechl Drew. I jemu se zjevně cosi rozhoupalo.

„Ahoj, kluci,“ pozdravil nás Brian přiškrceným hláskem.

„Čaues,“ zvolal Spencer. Vstal. „Kdo jste?“

„Ten kluk bydlí kousek ode mě,“ zamumlal jsem. „Holku neznám.“

Zastavila se na tři metry od nás. Brian mě nadšeně vítal, připomínal štěně.

„Tohle je nějaké tajné místo nebo tak?“ zeptala se.

„Nic tajného na něm není,“ odpověděl Spencer.

Dívka si založila ruku v bok a já sledoval, jak si ji Spencer obdivně prohlíží.

Kývla směrem k Brianovi. „Potkala jsem ho, potuloval se úplně sám.“

„On je vždycky sám,“ řekl jsem. „Vídám ho u nás na ulici každý den.“

Při pohledu na Briana se jí nepatrně rozšířily zorničky. „Napadlo mě, že ho zavedu domů.“

„On přece bydlí na opačné straně,“ ukázal jsem směrem, odkud přišli. „Tam, co já.“

„Já ti to říkal,“ prohodil Brian. Upřel na mě zrak. Kůže mu téměř splývala s vybledlým světle hnědým tričkem, které měl na sobě. „Říkala, že prý půjdeme na procházku.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Spencer.

„Elizabeth. Ty?“

„Spencer.“ Ukázal na nás. „Bobby a Drew. Ty tu někde bydlíš?“

Přikývla. „Jsem tu nová. Převeleli mi sem tátu. Přistěhovali jsme se z Portlandu.“

„Chodíš na střední?“

„Zrovna jsem začala.“ Těkala očima z jednoho na druhého. „Nastupuju do třetáku.“

Nás tři čekal první ročník.

Rozhlédla se kolem. „Takže semhle chodíte kouřit trávu nebo tak?“

Ta otázka se zdála tak... dospělá. Neznal jsem nikoho, kdo by kouřil trávu.

„Ne,“ řekl Spencer. „Prostě sem jen tak chodíme.“

„A co tu děláte?“

„Nic moc.“ Spencer k ní přistoupil o krok blíž. Vztyčil hlavu, jako by naslouchal šelestění větru. „Co bychom tu podle tebe měli dělat?“

„Přijímáš návrhy?“

Spencer pokrčil rameny. „Nejlepší nápad měl zatím Drew. Chtěl ukrást nějaké *Hustlery*.“

Lesy jako by utichly. Brian se na mě natvrdle zakřenil.

„Co je to *Hustler*?“ zašeptal.

„To máš fuk,“ odbyl jsem ho. Střelil jsem pohledem po Drewovi, který Elizabeth nepokrytě očumoval. Spencer postoupil o další krok.

„Čím sis krátila čas v Portlandu?“ chtěl vědět.

„Vším možným.“ Popošla o krok blíž a ocitla se ve volném kruhu tvořeném námi třemi. Její oči měly modrou barvu, jaká se vidí jen u rudovlásek, byl to odstín sepraných riflí. Na tílku se jí slabě rýsovaly koláče potu a zdůrazňovaly křivku jejich ňader.

Brian dobloumal k nejbližšímu stromu a zadíval se nahoru.

„Kam jsi ho chtěla vzít?“ zeptal jsem se. „Myslím doopravdy.“

„Jak jsem říkala. Vedu ho domů.“

„Narazíš na špunta bloumajícího kousek od domova, vylákáš ho na procházku a pak ho zavedeš do lesa? Trochu divný, nezdá se ti?“

Ústa se jí zkrivila do náznaku úsměvu. „Ty jsi nějaký zvědavý.“

Otočil jsem se na chlapce. „Odvedu tě domů, Briane.“ Vykročil jsem k němu. „Než se o tebe začnou vaši bát.“ Což byla hovadina. Jeho rodiče by nejspíš nezaznamenali, ani kdyby zmizel na celý den.

„Třeba se mu domů nechce,“ namítla Elizabeth.

Brian se na mě otočil a přikývl. „Ale mně se celkem chce.“ Další kývnutí. „Fakt.“

Uložil jsem walkman zpět do přední kapsy, stáhl si sluchátka kolem krku a popadl jsem Briana za měkkou, ulepenou ruku. Připadal mi mnohem mladší, víc než o ty čtyři roky.

„Tak pojd', Briane.“

Jakmile jsme se přiblížili k Elizabeth, poprvé jsem ucítil, jak voní. Její vůně se nesla lesem, na té neveliké mýtince, již obvykle okupovali výhradně kluci, působila lahodně a exoticky. Měla na sobě parfém, ale do nosu mě praštilo něco jiného než květinčky. Cítil jsem vůni jejího vzrušení. Vzrušení a očekávání. Nejradši bych jí do měkké šije zabořil nos a nasával, jako bych tím mohl přenést část jejího vzrušení na sebe.

Elizabeth udělala úkrok směrem k nám, přitom se na mě usmívala. Snažila se mi postavit do cesty?

„V pohodě,“ ozval se Spencer. „Ať si jdou. Určitě si tu najdeme jinou zábavu.“

Zakřenila se. „Jo? Co třeba?“

Drewovo funění se téměř nedalo přeslechnout.

Spencer si odplivnul. „Něco lepšího než očumování *Hustleru*.“

Ještě nikdy jsem nezažil, že by Spencer mluvil s holkou takovýmhle způsobem. Nemůžu říct, že by mě to vyloženě rajcovalo, ale nudit jsem se teda rozhodně nestihl.

„Néé,“ odfrkla si. „Vy, kluci, jste moc velcí.“

Spencer se zasmál, ale ne pobaveně. Nervózně. „Moc velcí? Moc velcí na co?“

„Na to, co mám na mysli.“ Kývla na Briana. Desetiletý prostáček se zářivě usmál. „Na to chci jeho.“

Spencer od ní odlepil oči a podíval se na mě. I já čuměl jako puk.

Hodlala si to s tím klučíkem rozdat?

To bylo naprosto za hranou.

Pak se zeptala: „Briane, už jsi někdy viděl nahatou holku?“

„Maminku,“ vypálil hošík bez sebemenšího zaváhání.

„A někoho mladšího? Jako jsem já.“

„Ne.“ Stisknul mi dlaň o něco pevněji. „Ne.“

Elizabeth vykročila a přiblížila se k nám na metr. Pak si sundala tílko. Nezaváhala. Prostě si ho svlékla, jako by byla sama v pokojíčku.

„A do prdele,“ zaslechl jsem Drewa.

Spencerův výraz jsem nezachytil, protože jsem od ní nedokázal odtrhnout oči.

„Můžeš si na ně sáhnout,“ řekla. „Jestli chceš.“

Ucítil jsem, že se mi roztrásly ruce, jak jsem je k ní pomalu pozvedal, Frankenstein hadr.

„Ne ty.“ Pokynula Brianovi. „On.“

Brian na mě upřel zrak. Byl zmatený, ale nebál se.

Nemluvil jsem, ale můj pohled mu řekl vše, co potřeboval vědět. Do prdele, chlape. Chápeš, oč tu kráčí? Jsi vyvolený. Zatím to asi neoceníš, ale za pár let ti význam týchle události dojde. Budeš za krále.

Brian přikývl, ne jí, ale mně. V tu chvíli mi došlo, že není retardovaný. Možná ani pomalejší. Bylo to jen dítě, které se právě chystalo učinit velký krok: stát se mužem.

Brian postoupil kupředu a natáhl pravou ruku. Hubenými prstíky přejel dívce před maturitou po nadýchaných bradavkách. Elizabeth se na něj zadívala a usmála se.

„Dobře,“ řekla.

Chtěl ruku odtáhnout, ale ona po ní chňapla.

„Pojď sem,“ řekla a vyprostila ho z mého sevření. Sotva jsem ho pustil, zaplavila mě vlna žárlivosti. Odvedla ho na mýlinku, poblíž našich kol, které se tam válely po zemi. Když procházela kolem Spencera, ohlédla se za ním a prohlásila: „Můžeš se dívat, jestli chceš.“

Nedávalo to pražádný smysl. Ale z pohledu čtrnáctiletého kluka na tom v tu chvíli tolik nezáleželo.

Majestátní javory a duby se kolem nás jakoby stahovaly a chtěly nás obklíčit. Dívka řekla Brianovi, aby si lehl na zem poblíž hromady balvanů, které jsme tu a tam využívali jako provizorní ohniště, když jsme se sem vyplížili v noci. Brian uposlechl. Stála nad ním a pak mu pomalu dosedla na rozkrok, svými kraťasy na jeho džíny. Jediný chybějící kus šatstva představovalo její tričko, a tak jsem si nebyl jistý, co bude dál. Brian se zjevně

k ničemu neměl. Vzhlížel k ní s očima dokořán a našpulenými rty. Tipoval jsem, že úplně zapomněl dýchat.

Šlehl jsem pohledem po Drewovi. Měl na ní přikované oči, jako by sledoval nejnepřínavější okamžik finále Světové ligy. Pak jsem mrknul na Spencera. Vypadal nasraně.

„Co to sakra vyvádíš?“ obořil se na ni Spencer. Rozladěně si mnul hrudník.

Ona si konečky prstů polaskala prsa a zaklonila hlavu. Zavřené oči. Tváří ke stromům čnějícím do výše. „Uspokojuju své touhy,“ vydechla.

To se mi vrylo navěky do paměti. *Uspokojuju své touhy.*

Otevřela oči a zahleděla se na Briana. „Zavři oči, broučku.“

Brian zavřel oči.

Dál se usmíval.

„Proč on?“ ptal se Spencer. „Proč ne já?“

„Už jsem ti to říkala, zlato. Seš prostě moc velký.“

„Moc velký? Byl bych něžný.“ Spencerův hlas se zatvrzoval. V tom tónu bylo úplně všechno. Frustrace.

Elizabeth na sobě stále měla kraťasy a kolébala se na Brianovi sem a tam.

Brian dál nehnutě ležel.

„No tak, zlato...“ ohlédla se po Spencerovi. „S tebou si to třeba rozdám potom.“

Spencer vztekle vycenil zuby. „A co kdyby sis to se mnou rozdala nejdřív?“

Kroužila boky v malých, pevných kruzích. „Už jsem to říkala, já radši malý.“

Brian měl stále zavřené oči.

Cítil jsem, jak mi vzrušení prostupuje celým tělem a mění se v rozechvění. „Proč?“ zašeptal jsem. „Proč tohle dítě?“

Elizabeth nejdřív neodpověděla. Dál se pánví tiskla k rozkroku Brianových sepraných, těsných džínů. Tam, odkud jsem stál, nebylo vidět víc než

její záda, křivku nahých boků a silná, bílá ramena. Rudé vlasy se jí po zádech rozlévaly jako voda. Seděla sotva pět metrů ode mě, ale přitom se nacházela v jiném světě.

Pak ustala v pohybu a natočila hlavu ke Spencerovi, který postával asi metr napravo ode mě. Tehdy jsem konečně spatřil její tvář.

Změnila se. Už se neusmívala. Nezbylo v ní vůbec nic. Neměla v sobě žádné teplo ani hloubku.

Elizabeth přestala být člověkem. Líp to vysvětlit nedokážu.

„Protože malí se neumějí bránit,“ řekla.

Vtom vytáhla z ohniště kámen o velikosti softballového míče, slabou vteřinku ho svírala ve vzduchu nad hlavou a pak jím roztříštila Brianovu lebku.

ČÁST I

JEDNA

Denver, Colorado
Současnost

Tommy Devereaux vyhlížel z okna ve dvacátém čtvrtém patře hotelu Hyatt v centru města a nořil se do nezměrnosti Skalistých hor, které se před ním malebně rozkládaly, jako by je tam někdo namaloval. Zdejší společenská místnost patřila k jeho oblíbeným místům, kam se navečer mohl zašít s psaním. Nápoje i Wi-Fi signál tu měli silné, toť zhruba vše, co spisovatel potřebuje ke štěstí. Ale hlavně tu vždycky proudila správná energie, kterou měl Tommy při práci rád. Místnost plná štěbetajících a smějících se lidí mu paradoxně pomáhala v soustředění. A když potřeboval trochu píchnout, stačilo se jen rozhlédnout a urvat si z davu bezvadný popis postavy, kterou zrovna vytvářel. Postavy byly všude kolem: stačilo se jen dívat.

„Promiňte,“ ozval se hlas za jeho zády.

Tommy se ohlédl a spatřil ženu ve středním věku s odbarvenými vlasy, silným nánosem líčidel a postavou, která právě vstupovala do fáze životní letargie. Tommy při pohledu na ni ihned pocítil lítost. Něco na ní mu říkalo, že kdysi bývala mnohem hezčí. V levé ruce svírala knihu.

Literární postava.

„Hrozně se omlouvám, že vás vyrušuju, pane Devereaux,“ řekla. Tommy zaslechl v jejím hlase ozvuk Minnesoty. „Doslechla jsem se, že sem občas chodíte. Já... Já zkrátka zbožňuju vaše knihy, úplně všechny. Ani jednu jsem nevynechala.“

„Děkuji,“ řekl Tommy.

„Mohl byste mi tuhleto podepsat, prosím?“

„Samozřejmě.“ Tommy od ní převzal knihu. Byl to starý výtisk *Povědomé krve* v pevných deskách. Před deseti lety s ní Tommy prorazil a mohl se vykašlat na vedoucí pozici v malé, ale prosperující realitní kanceláři. Když se poprvé probudil jako spisovatel na plný úvazek, který už do žádné kanceláře nemusí, prožil jeden z nejlepších dní svého života.

„Budete to chtít s věnováním?“

„Pro Maggie, prosím. Hrozně moc vám děkuju.“

Čekal, že se ho během podepisování na něco zeptá. Pokud měli fanoušci na srdci nějaký dotaz – jako že ho obvykle měli –, počkali s ním vždycky až na okamžik, kdy měl plné ruce práce s autogramem.

„Jen jsem si tak říkala...“ nadechla se. Vypadalo to, že hledá správná slova. „Jak to... Jak to, že jsou u vás pachatelí vždycky ženy?“

Třetí nejoblíbenější otázka.

První: *Kam na to chodíte?* a další: *Dáte své knihy někdy přečíst vašim dětem?*

Tommy na ni upřel zrak. Všiml si, že má modré oči. Napadlo ho, že v mládí to dost možná byla krasavice, a přemítal, v kolika letech se z krásky proměnila v Maggie.

„Nejsou to vždycky ženy,“ odpověděl. „Někdy jsou to teprve dívky.“ Zamrkal, aby dal najevo, že nic víc už z něj nedostane. Pravda, která se za tou

otázkou skrývala, byla příliš osobní, než aby ji rozebíral s každou Maggie, kterou zrovna potkal. Nebo s kýmkoli jiným.

Maggie se usmála a pokývala hlavou, jako by jí nabídl veškerý vhléd do jeho literární duše, který potřebovala.

„Tak... vám teda děkuju, pane Devereaux. A... totiž, jestli se nebudete zlobit, chtěla jsem vám říct, že ne *všechny* ženy jsou zlé.“

„Ovšem že ne, Maggie. Ale jsou z nich mnohem zajímavější vrazi, nemyslíte?“

Přikývla a usmála se. „To asi ano. Tak na shledanou.“

„Na shledanou.“

Otočila se a šourala se pryč, ale pak se zarazila a ještě jednou se ohlédla.

„Promiňte, jen mě tak napadlo. Děláte teď na něčem novém?“

„To já pořád, Maggie.“

„Prozradíte mi název? Nebo je to tajemství?“

Jestli nevynechala ani jeden z jeho románů, proč si nepřečetla ukázkou z nejnovější knihy na zadní straně *Krve povolnosti*?

„Bude se to jmenovat *Krev mládí*.“

„O čem bude?“

„Jestli to chcete vědět, musíte si knihu koupit,“ řekl. „Ale prozradím vám, že v tom bude figurovat dosud nejděsivější vrah.“

Maggie se usmála. „Panečku. Tak to abych si tu knížku co nejdřív opatřila.“ Mile na něj mrkla, ale Tommymu se to zdálo nucené, jako by se do studeného pohledu snažila dostat trochu vřelosti. „No, tak na shledanou ještě jednou.“

Maggie se z místnosti vypařila stejně rychle, jako se před ním zhmotnila sklenice s margaritou.

„Nelezou vám ty fanyanky už někdy na nervy?“ zeptala se Erin. Margarity mu nosila celé roky. Právě takhle to Tommymu vyhovovalo. Pravidelný režim ho uklidňoval, ačkoli ho štvalo pomyšlení, že tedy nejspíš patří mezi pedanty. Přesto si nebyl jistý, zda by do Hyattu nadále docházel, kdyby mu tu nosil koktejly někdo jiný než Erin.

„Vůbec ne. Kde bych bez nich byl.“

„A co ty, které vás při podepisování knihy svlíkají očima?“

Tommy se ohlédl ke vchodu do společenské místnosti. „Kdo jako? Ta, co tu teď byla?“

„Jen se nedělejte. Málem se na vás vrhla, když jste jí dával autogram.“

„Ale jděte.“ Tak tak že se nezačal červenat.

„Autor trháků s vaším vzhledem? Divíte se?“ Erin ho nepustila ke slovu. „Takže dneska píšete, nebo prokrastinujete?“

Tommy byl vděčný, že změnili téma. Erin s ním vždycky flirtovala, a ačkoli musel přiznat, že ho to nijak nepohoršovalo, nikdy jí neoplatil stejnou mincí. „Ještě jsem se nerozhodl,“ prohlásil. Vyhlédl ven z okna a všiml si obřího bouřkového mraku, valícího se přes Skalisté hory jako zpomalený výbuch. Pozdně zářijová obloha byla ocelově modrá. „Říkal jsem si, že když už nic, aspoň odsud můžu sledovat bouřku.“

„Chytl jste nejlepší místo. Pěknou zábavu.“

Erin odešla a Tommy pohlédl na hodinky. Becky dorazí každou chvíli. Patřilo to k jejich společnému podvečernímu režimu, aspoň ve všední dny. Zase ten režim.

Jeho žena si bude číst a on psát, to celému procesu dodávalo kýžený jin a jang. Tommy usrkl z koktejlu a otevřel počítač. Obrazovka procitla tam, kde ji opustil: u jeho nejnovější knihy. *Krev mládí* měla vyjít o Vánocích, ale Tommy si byl celkem jistý, že to nestíhá. Už prošvihl tři termíny odezdání, první tři za celou svou profesní dráhu.

„Čau, zlato,“ zašeptal mu kdosi do ucha. Becky se sklonila, dala mu pusku na tvář a on se usmál.

„Ahoj, ty moje.“

Usedla vedle něj a uhladila si sukni na stehnech. „Musím říct, že tyhle odpolední přestávky fakt zbožňuju. S Evie to byl dneska horor. Melinda to s oběma bude muset nějak vydržet, než dorazíme domů.“

Melinda byla jejich chůva. Tommy si občas říkal, jestli si Becky ještě někdy vzpomene na dobu, kdy skoro neměli z čeho platit hypotéku,

k večeri jídávali čínskou polívku a jejich malý chlapeček (který měl, světe div se, koliku) usedavě plakal, aniž by ho nějaká chuva přiběhla utěšit. Ovšem takhle žili před deseti lety. Za jedno desetiletí si člověk zvykne na spoustu věcí, uvažoval Tommy. Obzvlášť na blahobyt.

Ukázala na počítač. „Jak to jde?“

„Momentálně nic moc.“

„Máš z toho nervy?“

Tommy zavrtěl hlavou a zadíval se na svítící obrazovku. „Jak říká Douglas Adams: *„Miluju termíny. Mám rád ten hvízdot, s nímž kolem vás prosviští.“*“

„Myslím to vážně, Tommy.“

„Už to brzo bude. Jen musím promyslet ten konec.“

Dotkla se jeho kolene. „Určitě si to nemám přechíst?“

Ve skutečnosti se nemohl dočkat, až si to přečte. Leč Tommy nikdy nikomu neukázal víc než pár prvních kapitol rozepsaného textu – své ženě, agentovi ani redaktorovi. Dokud to zkrátka nebylo hotové.

Obzvlášť v případě *Krve mládí*.

Byla to výjimečná kniha. Za ty tři prosvihnuté termíny prostě stála.

Becky ho špičkou boty zlehka šťouchla do holeně. „Nuže, pane Nejprodávanější, řekněte si, jak vám mohu být nápomocna.“

Pohlédl na ni a ona pozvedla jedno obočí.

„Jsi k sežrání,“ řekl Tommy.

„Ještě aby ne. Máš štěstí, že mě máš.“

„Ne, že bych to nevěděl.“

Třináct let, uvědomil si Tommy. Třináct let spolu a on po ní pořád ustavičně toužil. Vypadalo to, že ona je na tom stejně.

„Co je tohle?“ zeptala se.

„Co?“

Becky se sklonila a zvedla z podlahy obálku. Otevřela ji a užuž vytahovala, co bylo uvnitř, ale pak se zarazila a předala dopis manželovi. „To je tvoje?“

„Nevím,“ přiznal a obálku si od ní převzal.

Zevnitř vytáhl list papíru a začel se.

„Zlato?“ ozvala se.

Vteřiny či hodiny mýjely.

„Zlato? Co je to?“

Tommy nic neřikal.

DVA

Tu větu si přečetl pouze třikrát, pak už na slova jen prázdně zíral, protože se nechtěl podívat své ženě do očí.

Ani jsi mi nezměnil jméno.

Když bylo Tommymu dvacet dva, napálil to se svou přesluhující Toyotou Camry do pick-upu. Toho dne lilo jako z konve, a když řidič nákladáku před ním dupl na brzdy, sjeté gumy na jeho autě pozbyly přilnavosti. Jel nějakých devadesát kilometrů za hodinu. Bezprostředně před srážkou se stihl smířit s osudem. Neuřídím to. Za chvíli to napálím do té hromady kovu přede mnou. Nevím, co to udělá s mým tělem. Nic s tím nezmůžu.

Tehdy přijal situaci, kterou nemohl ovládat. Hluboko uvnitř ale kupodivu tušil, že bude v pohodě, protože Tommy Devereaux nakonec vždycky ze všeho vyvázne, ať už se děje cokoli.

Tahle chvíle s tím neměla nic společného. Před nosem mu právě vybuchlo třicet let mlčení.

Tommy ignoroval manželčinu otázku a trhnul hlavou směrem ke vstupu do místnosti.

Kam šla?

Maggie.

Až na to, že to nebyla žádná Maggie.

Maggie byla *Elizabeth*.

Barva na vlasy nebo možná paruka. Nános líčidel. Možná nějaké vypávky pod oblečením, aby vypadala tělnatější, než ve skutečnosti byla. Ale ty oči. Barva džínoviny jim zůstala. Mělo mu to dojít. Bez ohledu na všechny ty roky ji měl poznat, protože Elizabeth mohla za to, proč byl Tommy takový, jaký byl. V duchu ji vídal každý den.

„Tommy? Co se děje?“

Beckyin hlas se vznášel kdesi daleko, mimo sen, v němž se nacházel.

Tommy vstal a přešel k oknu, lístek přitom svíral v rukou.

Z výšky čtyřriadvacátého patra shlížel na ulice, které se rozkládaly pod ním. Hledal v nich jednu blondýnu.

Příliš mnoho lidí. A co by vlastně udělal, kdyby ji opravdu spatřil?

„Tak jo, teď už mě vážně začínáš děsit.“

Tentokrát zněl hlas jeho ženy mnohem hlasitěji. Z větší blízkosti. Musel něco říct.

„To nic.“

Nejprodávanější spisovatel, a nevypotí ze sebe nic lepšího než „to nic“.

„S tím na mě nechod'. Četl jsi ten lístek, jako by v něm stál tvůj nekrolog. Co na něm je?“

„Byl to...“

No tak, Tommy. Co jí povíš? Jestli se rozhodneš lhát, všechny lži se budou od tohoto okamžiku kupit. Odteď se všechno změní a ty máš nějaké tři vteřiny na rozhodnutí, co s tím.

„Zjevila se tu nějaká ženská a chtěla autogram chvíli předtím, než jsi přišla. Nejspíš tu ten lístek nechala.“

„Co na tom lístku je?“

„Obšírně mi vylíčila, že by pro svět bylo lepší, kdybych nebyl jeho součástí.“

Sotva se opět posadil, došlo mu, že zvolil špatnou odpověď. Mohl jí ten lístek prostě ukázat. Říct jí, že nechápe, co to má znamenat. Ale pak by se divila, proč zareagoval tak přepjatě, když tomu dopisu údajně nerozumí. Teď už to bylo stejně jedno. Lež byla vyřčena.

Tvář jí zaplavilo znepokojení a Tommy se okamžitě začal cítit provinile. „Ukaž,“ napřáhla ruku.

„Ne. K čemu by to bylo.“

Přišla Erin s pitím. Cosmopolitan pro Becky, který si ani nemusela objednávat.

„Dobrý den, paní Devereauxová.“

Tommy doufal, že Erin odvede Beckyinu pozornost, ale ta ji odbyla jedním strohým poděkováním a opětovně se zaměřila na manžela.

Zkoumavě si ho prohlížela. „Proč chtěla tvůj podpis, když tě nenávidí?“

„Asi aby pronikla do mé blízkosti a mohla mi tu ten dopis nechat.“

Výhrůžky smrti nebyly nic nového pod sluncem. Ne že by je dostával jako na běžícím pásu, ale vzhledem k rozsáhlé distribuci a prodeji jeho knih neměl o kritiky nouzi. Někteří z těch kritiků byli magoři. Patřilo to k tomu.

„Takhle osobní to ještě nikdy nebylo,“ prohlásila Becky. „Měl bys to ohlásit na policii.“

„Ne.“

„Tommy!“

„Řekl jsem ne. Kašlem na to, nebudem si kazit večer.“

„Po pravdě mě to docela vyděsilo.“

„Zapomeň na to.“

Tommy se pohroužil do obrazovky počítače a cítil, jak ho přitom Becky probodává pohledem.

„Proč mi to nedáš přečíst?“

„Protože by ti to k ničemu nebylo.“

Nechala to doznít.

„Řekl bys mi, kdyby v tom bylo něco jiného, že jo?“

Tommy se na ni zadíval. Usilovně se snažil o co možná neutrální výraz.

„Co jako?“

„Já jen, že nemám ráda, když před sebou něco skrýváme.“ V očích se jí začínalo cosi zrcadlit. Odraz, který už nikdy nechtěl spatřit.

Oba věděli, co myslela tím *skrýváním*. Jedno tajemství se mezi nimi už kdysi vyskytlo. Jedinkrát. Tommy šel tenkrát s pravdou ven a jejich manželství se málem rozpadlo.

Před dvěma lety měl milenku.

Cítil se tak moc provinile, že už to prostě nevydržel. Když jí o tom řekl, leželi zrovna v posteli a chystali se spát. Jela televize, dva detektivové ve výslechové místnosti laškovali s podezřelým a připravovali si půdu pro smrtící úder. V tu chvíli to Tommyho popadlo, chňapnul po ovladači, vypnul zvuk (ale ne obraz) a nechal slova plynout.

Pamatoval si, jak se přitom tvářila. Oznamil jí to suše, protože nevěděl, jak ta zdrcující slova zjemnit.

Becky, s někým jsem se vyspal.

Vybavoval si, jak v hrdle ucítil stoupající zvrátky, jak ho rozbolel žaludek, zároveň si uvědomoval, že je to nic ve srovnání s tím, co prožívá ona.

S kým? zeptala se. To byla první věc, kterou pronesla po dlouhých minutách ticha. *Tak s kým sakra?*

V téhle části se přidržel lži, protože pravda zahrnovala osobu, kterou Becky znala. Osobu, jež si nezasloužila žádné příkoří a která už teď pro Becky nepředstavovala žádnou hrozbu. Tommy zalhal, aby tu ženu uchránil, ale o své nevěře řekl pravdu, protože Becky měla právo vědět, že ji zklamal. Jestli mají začít znovu od začátku, pak jedině s vědomím, že ji podvedl.

Stalo se to v Dallasu. Na knižním turné. Bylo to jen na jednu noc, ani nevím, o koho šlo. Pak už se neozvala. Neznám ani její jméno. Byla to bezvýznamná záležitost, ale naprosto jsem zneužil tvou důvěru a víru ve mě.

Becky to zasáhlo. Zasáhlo ji to do hloubi duše a rozervalo na kusy. V tváři měla výraz, jako by jí Tommy pohlédl hluboko do očí a přitom jí břicho pomalu probodával nožem. Oči dokořán. Vyděšené. Palčivá bolest. Palčivý zmatek. *Proč bys něco takového dělal? Co jsi to za člověka?*

Sotva to vyklopil, okamžitě chtěl vzít všechno zpátky, tvrdit, že to byl jen takový mimořádně zlomyslný vtípek, protože to, co se jí zrcadlilo ve tváři, vyvolalo u Tommyho prudký propad, jako by slítnul z mrakodrapu a přitom máchal rukama nohama v pošetilé naději, že ten pohyb zabrání nárazu o beton, který se nacházel mnoho pater pod ním. V tom výrazu se zrcadlila bezmoc. Teď o ni přijde, už se s tím nedá nic dělat.

Tentýž výraz se jí málem vkrádal do tváře i nyní. *Nemám ráda, když před sebou něco skrýváme.*

Přesto se jim podařilo začít znovu, protože v jádru jejich manželství tkvěla skutečnost, že se opravdově a hluboce milují. Za poslední roky se Becky znovu naučila Tommymu věřit, byť za cenu mnoha proplakaných nocí a hodin prosezených v manželské poradně. Ta událost však Tommymu otevřela oči. Došlo mu, že rodina je ze všeho nejdůležitější. Zapřísahal se, že Becky a dětem už nikdy znovu neublíží. Nedokázal bez nich žít. *Nemohl bez nich žít.*

To platilo přinejmenším pro budoucnost. Existovalo totiž ještě jedno tajemství, které před ní skrýval. Z dávné minulosti.

A že stálo za to.

TŘI

Tommy prázdňe zíral na obrazovku notebooku a srdce mu bušilo jako o závod.

Uklidni se. Zvolna dýchej.

Zmáčknul pár náhodných kláves, aby to před Becky vypadalo, jako že píše. Soustředit se však nedokázal. Pořád musel myslet na Maggieinu, vlastně Elizabethinu tvář.

Mluvili spolu jen pár vteřin. Vypadala úplně normálně, až na chlad, který jí probleskoval pohledem.

Ale byla to ona. Žena, jež kdysi byla dívkou s hřívou rudých vlasů, které se jí rozlévaly po zádech jako voda.

Ani jsi mi nezměnil jméno.

Ne, nezměnil ho. Jméno Elizabeth mu připadalo dostatečně běžné, a jelikož jeho nositelku naposledy viděl před více než třiceti lety, zdálo se bezpečné použít ho i do knihy.

Anebo chtěl, aby ho vyhledala?

Každopádně právě ona mohla za Tommyho úspěch. To, co se tehdy přihodilo v lesích, ho přimělo psát. Unikál tak před svou minulostí. Slova mu umožňovala se z toho vypsát, vše se skrylo pod prostý název *fikce*. *Krev mládí* byla takřka čirá fikce. Všechno, až na úvodní kapitolu. Tu, kterou si Elizabeth přečetla. A teď byla zpět.

Proč?

Zacvrlikal mu telefon.

Volal Dominic. Jeho agent.

Vezmi to, nařizoval si. Vrať se do normálu, i kdyby jen na pár vteřin. Zvedl to.

„Neměl bys být doma u manželky a dětí?“ vypálil.

„Taky tě zdravím, Tommy. A pro tvou informaci doma jsem. Jen jsem se teď na všechny vykašlal, abych si mohl popovídat se svým nejdůležitějším klientem.“

„No teda, mám to ale štěstí.“

Kdo je to? otvírala Becky bezhlesně ústa. Nikdy se nevyptávala, kdo mu volá.

„Dom,“ zašeptal.

S touto odpovědí se spokojila a vrátila se ke knize.

„Tommy,“ načal Dom. „Už nám trochu teče do bot. Včera jsi prošvihl třetí termín. Co sakra vyvádíš?“

„Ještě to není hotové, Dome. Už jsem ti to říkal.“

„Vím, že máš zlatý ruce, kamaráde, ale ani ty nejsou všemocný. Podepsal jsi smlouvu.“

„Bude to moje nejlepší kniha.“

„To omíláš pořád dokola. Ale jak to mám sakra vědět? Nedal jsi nikomu přečíst víc než první kapitolu. Byla dobře ujetá, to se musí nechat.“

„Už to skoro mám. Musím jen vymyslet konec.“

Na druhém konci se rozhostilo ticho, ale ne nadlouho.

„Do prdele, ty nevíš, jak to skončí? Vždyť to lidi na tvých knížkách zajímá ze všeho nejvíc! Proč jsi mi to neřekl?“

„Teď ti to říkám.“

„Z toho budu mít zkažený celý večer.“

„Měl jsi mi zavolat ráno. Mohl jsem ti zkazit celý den.“

Další ticho. Namáhavé oddechování.

„Kdy?“ zeptal se Dominic.

„Za tři týdny.“

„V jakém stavu?“

„V kompletním. Dej mi tři týdny a já ti slibuju, že budu mít hotovo.“

Aspoň jsem si to myslel ještě před pár minutami, prolítlo Tommymu hlavou.

„No dobře, tak já jim to vyřídím. Ne že mě necháš ve štychu.“

„Dominicu, díky mně jsi splatil barák. Můžu tě nechat ve štychu klidně hned a ty bys mi na to nemohl říct ani půl slova.“

Becky nestačila zírat. Tommy trhnul rameny.

„Dostals mě,“ poznamenal Dom a pak to položil.

„Co chtěl?“ otázala se Becky.

„Vědět, kdy bude hotová hrubá verze.“ Tommy se při hovoru díval z okna. Rád by pohlédl své ženě do očí, ale příliš se bál, co by se mu přitom zračilo ve tváři.

Telefon znovu zacvrlikal. Tommy se na manželku konečně podíval.

„Další hovor?“ řekla. „A tentokrát volá kdo?“

Tommy mrknul na telefon.

SKRYTÉ ČÍSLO.

„Nevím,“ přiznal.

„Tak to neber.“

Tommy by normálně poslechl, ale tenhle den měl do normálnosti daleko, takže to zvedl.

„Haló?“

„Ahoj, Tommy.“

Maggiein hlas. Byl hlubší a postrádal měkký minnesotský přízvuk, ale on si byl jistý, že je to ona. Maggie.

Elizabeth.

Tommy vstal a poodešel od své ženy. Neohlídnul se, nechtěl vidět její výraz, ale cítil, jak se mu její pohled zarývá do zad.

„Kde jsi vzala moje číslo?“

„Taková otřepaná otázka, obzvlášť od spisovatele. Opravdu se mě chceš ze všeho nejdřív zeptat zrovna na tohle?“

Sklonil hlavu těsněji k telefonu a ztišil hlas. „Jsi to vážně ty?“

„Samozřejmě. A tys mě nepoznal.“

„Bylas v převleku.“

„Ty máš postřeh.“

Zněla mladší než Maggie. V temnějším koutech Tommyho mozku zněla přímo svůdně.

„Jak mám vědět, že seš to ty?“

Pauza.

„Mám ti říct, kde leží tělo?“

Pořád ještě se mohlo jednat o vtip. Nebo o někoho, kdo má nějaké informace, ale ne všechny. Třeba doufá, že by s tím mohl úspěšného romanopisce vydírat.

„Ano,“ hlesl. „Řekni mi to.“

„Jak si přeješ. Rade Baristow leží čtyři stopy pod zemí u uschlého jilmu, dvacet metrů západně od lesní mýtiny nedaleko čtvrti Jackson Creek v Lind Falls v Oregonu.“

Tommyho srdce se náhle ocitlo ve svěráku. „Chci slyšet víc,“ vyzval ji. „Mluv.“

„Pohřbili jsme ho s kuchyňským nožem,“ oznámila. „Byl potřísněný krví...“

Tommy zmáčkl tlačítko ukončení hovoru. Nevěděl proč a nebyl si vůbec jistý, jestli to tak chtěl. Ale jeho prst každopádně konal, jako by dostal povel z mozku.

Prohrábl si své dlouhé tmavé vlasy, mačkal je a tahal, dokud neucítil bolest.

Ohlédl se po Becky. Byl si jistý, že nic neslyšela, ne že by ho to nějak zvlášť uklidňovalo. To poslední, po čem teď toužil, bylo jít zpět k manželce.

Dobry Bože. Jestli jsem někdy potřeboval nahodit neutrální výraz, tak je to teď.

Když se vracel ke stolu, měl pocit, že mu dřevění nohy.

„Kdo to byl?“ zeptala se.

„Nikdo.“

„Někdo ti zjevně volal. Telefony se nerozezvoní jen tak samy od sebe.“

„Snažili se mi něco prodat. Překvapilo mě, že mají moje číslo.“

Zkoumavě si ho prohlížela. Vyhodnocovala.

„Co ti nabízeli?“

Neměla ve zvyku takhle sondovat. *Je vystrašená.*

Tommy si uvědomoval, že situace se dá ustát dvěma způsoby. Buď tu lež ještě prohloubí a bude doufat, že to vyhnije, anebo to zahraje do outu a mezitím se bude snažit vymyslet lepší historku. Zvolil druhou možnost.

„Tak ty mi nevěříš?“

„To jsem neřekla.“

„Proč tě teda tak zajímá, kdo to byl?“

„Protože,“ vyšponovala se v křesle, „jsi vypadal vyděšeně a odešel jsi od stolu. Z toho usuzuju, že asi museli prodávat něco hodně ujetýho, jinak bys takhle nevyšiloval. Prostě mě to zajímá.“

Nejhorší na tom všem bylo, že to Becky říct chtěl. Víc než cokoli na světě. To by byla úleva. Sdílet bolest, s níž se tak dlouho potýkal. Nechat Becky nahlédnout do nejtemnějších koutů jeho života, aby do nich vnesla aspoň trochu světla. Ale nešlo to. Nikdo se to nesměl dozvědět, protože kdyby se to dozvěděla i ona, ztratil by ji. Už jednou o ni málem přišel, a znovu už to za žádnou cenu nechtěl riskovat. Ta temnota musí zůstat jen a jen jeho.

„Nešlo o prodej,“ řekl nakonec. „Ale je to jako s tím vzkazem. Nemusíš se tím zatěžovat.“

Becky zacukalo v pravém oku. To nevěstilo nic dobrého.

„To mi od tebe přijde arogantní. Tajila jsem před tebou někdy něco já?“

„Kdybys to tajila pořádně, předpokládám, že bych se o tom nikdy nedověděl, ne?“

Cukání se zintenzivnilo.

„Zase ty tvoje srandičky. S tím se jdi bodnout.“

„Becky, tak mě chvílku poslouvej. Zkus mi upřímně odpovědět, jestli mi říkáš o všem, co za celý den děláš. Opravdu přede mnou nic neskrýváš?“

„Všechno důležité ti říkám.“

„Jak poznáš, co je důležité?“

Zařála pravou ruku v pěst, až jí klouby zbělely. Připomínaly teď briliant na jejím snubním prstenu.

„Prostě to... vycítím.“

„Bezva. Tak zkus dát tuhle důvěru i mně.“

„Mou důvěru jsi vyčerpal přede dvěma lety.“

Jauvajs.

„V tomhle případě jsem prostě vycítil, že s tebou o tom vzkazu ani telefonátu nechci mluvit.“

„Jsou od stejné osoby?“

„Nechci se o tom bavit.“

„Máš... máš nějaký průšvih?“

„Ne,“ zalhal. Vypálil to dost rychle, aby to znělo věrohodně. Doufal, že úspěšně.

Becky zavřela oči a svráстила rty do úzké čárky. Nadechla se a začala první slovo své následující otázky.

„Máš...“

Nedokončila ji.

Viděl, že se jí v tváři zračí bolest. Musel se zapřít, aby se jí vydržel dívat do očí.

„Ne, Becky. Nic takového. Přísahám.“

Ptala se na jeho věrnost. Skutečnost však byla mnohem temnější.

ČTYŘI

Tommy svíral kožený volant a nejradši by ho rozmačkal na maděru. Jeli s Becky domů každý svým vozem a on byl za těch deset minut klidu vážně vděčný. Přejel do vedlejšího pruhu a myškoval mezi auty, pak zas šlápl na plyn, když na semaforu naskočila žlutá, takže vjel do křižovatky přesně v okamžiku, kdy už byla červená. Smrtná bouračka by ho mohla trochu rozptýlit, pomyslel si.

Pokoušel se nějak zpracovat, co se dělo, zhodnotit objektivně situaci, přitom ale pořádně nevěřil, že je cokoli z toho skutečné. Elizabeth se chce pomstít, říkal si. O to jde. Sledovala moji práci a přečetla si ukázkou z *Krve mládí*. Bojí se, že ji prozradím.

Ale vždyť je to na hlavu. Nemám nejmenší tušení, kdo je. Neznám ani její příjmení, nevím, kde byla a co dělala posledních třicet let.

Sešlápl plynový pedál a prosvištěl těsně kolem jedné hondy, od řidiče si za to vysloužil zatroubení. Konečně vjel na své území: na sever městské části Cherry Creek. Odbočil a zaparkoval svou audinu na šterkové příjezdové cestě, která se klikatila až k jejich domu. Uplěl pohledem na obřím

casa de Devereaux: i tentokrát mu blesklo hlavou, že snad ani nemůže být jejich.

Jeich Dům s velkým dé měl téměř dva tisíce metrů čtverečních, přitom využili sotva polovinu jeho rozlohy. Když se příjmy z knih přehouply ze solidní roviny do absurdna, Tommy ho prostě koupil. Čas od času si zasteskl po hubenějších letech, kdy jim hlídání dětí či návštěva kina ještě připadaly jako neopodstatněná rozmařilost.

Tommy vystoupil z auta a vykročil do noci. Boty mu cestou škřípaly po kamenité cestičce.

V kapse mu zavibroval telefon. Vytáhl ho.

SKRYTÉ ČÍSLO

„Ne,“ zamumlal. Palcem nahmatal tlačítko a vpnul telefon, zkrátka to nezvedl.

Zasunul klíč do vstupních dveří a otočil, ale nic se nestalo. Už bylo odemčeno. Ne, že by se to občas nestávalo, ale normální to tedy nebylo. Melinda, jejich chůva, si na zamykání potrpěla.

Otevřel dveře a vplížil se do domu.

„Haló?“

Jeho hlas se rozléhal v klenutém vchodě. Víc světél zhasnutých než rozsvícených. Žádné zvuky televize. Žádné pošťuchování. Ani smích. Nic.

V chodbě se svítilo. Tommy se vydal do kuchyně, ale i ta byla jako vymetená. Jestli už děti jedly, nezůstala tu po nich ani stopa. Melinda to možná stihla uklidit.

To ticho bylo tíživé.

Tommy odložil svou brašnu na linku a zkontroloval čas na mikrovlnce. Sedm patnáct.

To je na spánek moc brzo. Děti jsou určitě nahoře.

Zaslechl, že se otevřely vchodové dveře, a v tutéž chvíli si všiml vzkazu na lednici.

Žaludek se mu zhoupnul poryvem nevolnosti, jako by seděl v letadle, které se střemhlav řítí k zemi. Myslel na desetiletého Radea Baristowa

(kterého v beletrizované verzi příběhu překřtil na Briana), jenž neudělal nic zlého, pouze se jednoho planého letního dne dal do řeči s krásnou neznámou. Rade, jehož lebka praskla pod tíhou kamene jako skořápka.

Pak Tommymu vytanul na mysl Chance, jeho rovněž desetiletý syn.

Zašilhal na lísteček přilepený na nerezovém povrchu, do čtení se mu ale nechtělo. A to tak, že vůbec. Tommy totiž tušil, že na něm nebude napsáno nic dobrého.

Mám tvoje děti! Nemůžu se dočkat, až je naučím, co všechno umím!

Taková slova si představoval. Elizabeth se mu znovu míchala do života a pomyšlení, že by se mohla dostat k jeho malým dětem, nahánělo Tommymu hrůzu, jakou si dosud ani nedokázal představit. Cítil, jak se mu podlamují nohy a zatemňuje mysl, hrozilo, že brzy úplně odpadne.

Napjal všechny síly, aby se k lednici přiblížil, nechtěl to číst, ale musel.

Pak zahlédl známý rukopis.

Vzala jsem děti na jídlo do restaurace. Do osmi jsme zpátky. Slibuju!
Melinda

Tommy zavřel oči a oddechl si.

„Kde jste kdo?“

Tommy sebou škubnul. Kvapně se otočil po hlase Becky, která zrovna vešla do kuchyně.

„Ehm...“ Podstrčil jí lísteček, který se mu přilepil na ukazovák. „Melinda je vzala ven na večeri.“

„Jsi nějaký rozhozený,“ prohlásila Becky. „To tvoje tajnůstkářství se mi vůbec nelíbí.“

Tommy se snažil vymyslet nějakou další lež, ale pak se stáhnul. Bylo to fuk. Becky věděla, že před ní něco skrývá, a zatloukáním by si nepomohl. Rozhodně ale nebylo fuk, že jsou teď sami. To jí umožní šťourat ještě víc do hloubky – a přesně tomu se přece chtěl vyhnout.

„Musím pracovat,“ prohlásil.

„Cože, teď? Takhle pozdě nikdy nepracuješ.“

„Nedá se nic dělat. Ta knížka se sama nedopíše.“

Šel k ní a políbil ji na čelo, což mu vzápětí přišlo jako špatný nápad. Becky se odtáhla, to ho v jeho pocitu ještě utvrdilo.

„A co večere?“

„Dám si něco později.“

„Jak chceš.“

„Nebudu to přehánět. Slibuju.“

Ještě chvíli otálela, než se otočila a konečně odkráčela z kuchyně. Tommy věděl proč. Tím otálením mu dávala poslední šanci si to rozmyslet. Usednout s ní ke stolu. Zaplašit její obavy.

On však nic neřekl. Nechal ji, ať si jde.

Teď na to není čas, byť si tím uhýbáním možná jen zhoršuje nevyhnutelný střet.

Odešel do své pracovny a zavřel se v ní.

Vůně knih ho uklidňovala, dodávala mu pocit domova. Jeho pracovna ukryvala na tři tisíce knih – některé byly cenné, většina však ne. Hlídkovaly v policích, od stropu až po podlahu, celkem pokrývaly tři stěny. Tommy dál nasával jejich vůni a uvelebil se za mohutným stolem z třešňového dřeva. Vytáhl z tašky notebook a zapojil ho do monitoru.

Tlumená záře obrazovky ukázala stejnou prázdnotu, která na něj ještě před hodinkou hleděla i z jeho notebooku. Stránka zcela zaplněná slovy.

Jakmile se připojil na Wi-Fi, vyskočila na něj ikonka e-mailu.

Tři nové zprávy.

Dvě z toho spam.

Pohled mu ulpěl na třetím mailu.

Na tom od odesilatele **deusexmachina1135@hotmail.com**.

Na tom s předmětem CHLAPEC V LESE.

PĚT

Pořád ještě na to myslíš? Na to, jaké bylo nést jeho tělíčko do jámy, kterou jsme vykopali? Na krev, která ti ulpěla na džínách, na nůž, kterým jsme se pořezali? Myslíš na to, jak jsi mě potom jako jediný odmítl? Jak jsi mě chtěl uhodit, ale můj Dohlížitel tě zarazil? Vrtá ti hlavou, kdo to byl a co se s ním stalo?

Samozřejmě že ano, Tommy. Myslíš na to všechno každý den. Proto přece píšeš, ne? A vraždí u tebe vždycky ženy. To je ale náhodička.

Vždycky jsi mě potřeboval.

A teď tě potřebuju já.

Spoj se s Markem – je to hračka. Jeď za ním.

Tommy upřeně sledoval prosté černé písmo na monitoru a kurzor mu odblikával čas.

Neměli jsme na vybranou, pomyslel si. Tvůj *Dohlížitel*? Takhle mu říkáš? Tommy si pamatoval, že se tam tehdy zpoza stromu vynořil muž, měl lyžařskou kuklu a brokovnici. Ten muž toho mnoho nenamluvil,

ale to, co řekl, Tommyho i ostatní přimělo k tomu, aby neběželi na policii. Ten chlap byl důvodem, proč žil tolik let se zavrženímhodným tajemstvím. Onen *Dohlížitel* byl Elizabethin partner, tento detail však v ukázkové kapitole nezmínil. Ve skutečnosti neměl být v knize vůbec zmíněn, protože po té kapitole už se odvíjel úplně jiný – smyšlený – příběh.

Elizabeth po Radeově vraždě zmizela, ale Tommymu neustále vrtalo hlavou, jestli byl tenhle... Dohlížitel... někdo z Lind Falls. Možná dokonce jejich soused. Ať už to byl kdokoli, vyklouzl z té vraždy stejně jako Elizabeth.

Tommy potlačil chuť zvracet.

Spoj se s Markem. Jeď za ním.

Mark. V *Krvi mládí* byl kluk, kterého znal Tommy pod jménem Mark, přejmenován na „Spencera“. Jeho kamarád Jason dostal přízvisko „Drew“. V úvodní kapitole představovala změněná jména jedinou odchylku od reality. A Elizabeth po něm chce, aby Marka vyhledal. Ona ho už zjevně našla (*je hračka ho najít*). Teď žádala, aby totéž udělal i Tommy. Proč?

Odvrátil zrak od obrazovky k řádkám knih v policích, k těm milionům slov. Kolik dalších lidí zemřelo, protože se Tommy, Mark a Jason báli promluvit? Kolik dalších těl se skrývá v lese?

Nějakým způsobem získala jeho soukromou adresu – nenapsala mu na e-mail určený pro fanoušky.

Ta myšlenka ho zarazila. Fanouškovský účet spravovala jeho asistentka Sofia. Co když mu Elizabeth něco poslala i tam?

Uklidňovala ho však dvě slova, byť jen trochu.

Potřebuju tě.

Tak to tam napsala, nebo ne? Znovu pohlédl na obrazovku a ujistil se o tom. Jestli ho potřebuje, neudělala by nic, co by ohrozilo Tommyho schopnost udržet jejich tajemství pod pokličkou. Aspoň ne hned.

Ať měla za lubem cokoli, dávala si pozor na to, aby se to dostalo jen a pouze k němu. Prozatím.

Neblahá předtucha mu zavelela odpovědět jí prázdným e-mailem.

Vzápětí mu dorazilo hlášení o chybě.

ZPRÁVU NELZE DORUČIT

Komunikace tedy měla probíhat pouze jednosměrně. Elizabeth chtěla mít navrch.

Tommy skryl hlavu do dlaní a skrz prsty mžoural na knižní stěnu na druhé straně pokoje. Pohled mu padl na sbírku Stephena Kinga. Všechny v pevných deskách. Všechny podepsané.

Jeho pozornost upoutal zejména jeden svazek.

Misery.

Neunikla mu ironie té situace, ale jeho mysl nebyla s to objektivně posoudit, nakolik jeho život právě napodobuje umění. V té knize se navíc hrdina spisovatel jen snažil hledět si svého. Neměl se svou trapičkou žádné zážitky z minulosti. Zážitky trestné povahy. *Spoluúčast.*

Tommy vstal a vyhlédl z osamocené, obrovského okna pracovny na dvorek. Do října zbývaly tři dny a počasí se přirostřovalo. Navzdory horku z doznívajících babího léta budou mít brzo na krku podzimní chlad. Temnota pohltila bazén i pruhovaný trávník, jen tu a tam ji přerušovaly malé kroužky světla ze solárních lamp, které lemovaly chodníčky. Snažil se očima zachytit pohyb. Cokoli nezvyklého. Zplozence tmy, démony okrasného trávníku. Když nic nenašel, stáhl roletu.

Zaťukání na dveře.

„Ano?“

„Můžu dál, taťko?“

„To víš, že jo, broučku.“

Otevřely se dveře a dovnitř vklouzla Evie, dlouhé vlasy měla zvlněné a zacuchané.

„Nevěděl jsem, že už jste doma,“ řekl Tommy. „Jak bylo v restauraci?“

„Dobře. Dala jsem si těstoviny se sýrem. Chance měl hambáč.“

„Byla to mňamka?“

„Hmhm.“ Měla na sobě pyžamko s Kouzelníky z Waverly.

Tommy se posadil zpět do křesla a rozpřáhl náruč. „Pojď mě obejmout.“

Evie přiběhla, hupsla mu na klín a zabořila se do jeho náruče. Tommy se otočil v židli a zaklonil se, přitom ji do sebe nasával a ona ho ovíjela ručičkami. Závisela na něm, jeho objetí a ochraně. Byl jejím štítem. V takových chvílích, kdy svou malou holčičku svíral pevně v náruči a nechtěl ji pustit, mu docházelo, že to spíš ona je jeho štít než naopak. Děti Tommyho spojovaly se vším dobrým na světě, a dokud byl s nimi, zůstával v kontaktu s dobrem. Kdyby je opustil, kdyby mu zmizely z dohledu, zbyly by mu samé špatné věci.

Tommy si vzpomněl na to ráno, kdy se Becky přiznal k nevěře. Uvažoval tehdy, že by noc přečkal v hotelu. Ale nejspíš by ani tak neusnul, a už vůbec se mu nechtělo zírat do stropu opuštěného hotelového pokoje. A tak tenkrát v noci přenechal Becky jejich postel – pořád ještě plakala, ale jeho utěšování rázně odmítla – a šel si lehnout do postýlky k dcerce. Evie spala zachumlaná do pestrobarevné prošíváné deky s princeznou Sofií z Disneyho pohádky, do zámotku snů a nevinnosti, a její tichý, hluboký noční dech byl pomalý a vyrovnaný. Tommy za ní vklouzl pod příkrývku, vzal ji do náruče a vdechoval její vůni stejně jako teď. „Omlouvám se,“ promlouval jí do snů. „Polepším se pro vás všechny. Slibuju.“ Té noci ji svíral tak jako nyní a nepouštěl, sliboval si, že ji nikdy neopustí.

Eviin hlas prořal ticho pracovny a vytrhl Tommyho ze vzpomínek. „Chla... pec... v... lese.“

„Cože?“

„To je tu napsané. ‚Chlapec v lese.‘ To je legrační. Co tam ten chlapec dělá?“

Tommy pohlédl na monitor. Nechal na obrazovce otevřený e-mail od Elizabeth. Napřáhl se a vypnul monitor.

„To je jeden z tvých příběhů?“

„Ne, miláčku.“

„Tak proč to tam bylo napsané?“

„To je... To je jen takový vzkaz od jednoho člověka.“

„Od jakého?“

„Od žádného.“

Evie svraštila obočí. „Od někoho to být musí, tati.“

„To se nedělá, číst lidem jejich zprávy. A vůbec, odkdy seš takhle umíněná?“

„Co to znamená?“

„To znamená, že kladeš další a další otázky, když nejsi spokojená s tím, co slyšíš.“

Evie ho objala ještě pevněji a přitom dumala. Tommy se mermomocí snažil změnit téma.

„Jak bylo ve škole?“

„Dobře.“ Sledoval, jak se snaží vzpomenout, co přes den dělali. „Učili jsme se o čase a o penězích.“

„Jediné, co potřebuješ vědět, je, že ani jednoho nikdy nebudeš mít dost.“

„Tati! My přece máme spoustu peněz!“

Na to neměl co namítnout. „To máš pravdu, broučku. Jsme v balíku. To se ale máme.“

Dala mu pusku na tvář. „Přijdeš nahoru?“

Tommy se zadíval na potemnělou počítačovou obrazovku. „Tatínek musí pracovat.“

„Ty pracuješ pořád.“

„Já vím. Ale právě tak ty naše peníze vyděláváme. Tvrdou prací.“

Evie svraštila obočí. „Ale co pohádka?“

Většinou dětem před spaním vyprávěl pohádku, vymýšlel si ji za běhu. Chance se toho neúčastnil vždy, prohlašoval, že už je moc velký, ale Evie si tu příležitost nikdy nenechala ujít.

„Dnes večer ne, dobře?“

„Ale proč?“

„Protože tátu dnes večer napadají samé strašidelné historky a takové povídání na dobrou noc bys určitě nechtěla.“

„Prosíííím...“

„Promiň, beruško. Dnes večer ne.“ *Musím zjistit, jestli se mi zhroutil život, to už nedodal.*

„Budeš zítra vyprávět o to delší pohádku?“

„Domluveno.“ Pevně ji stiskl a uvědomil si, jaká by to byla hrůza, kdyby ho někdo odtrhl od rodiny. Nechtěl na to ani pomyslet, jenomže musel. Bylo nutné si přiznat, že kdyby Elizabeth chtěla, mohla by zničit celý jeho život. Samozřejmě by zároveň zničila i ten svůj, ale Tommy si nebyl jistý, jestli jí na tom vůbec sejde. Neměl ponětí, o co jí jde, a dovádělo ho k šílenství, že s tím nic nezmůže.

Tommy dcerku ještě jednou objal a dal jí pusu na dobrou noc. Evie mu seskočila z klína a odplachtila ven z pokoje, bosými chodidly přitom pleskala po podlaze z tvrdého dřeva.

„Mám tě ráda, tatí,“ zavolala na něj ještě, když se hnala do schodů.

„Já tebe taky, zlatíčko.“ Vstal a zavřel dveře pracovny.

Potřeboval něco udělat. Cokoli. Cokoli, co by mu aspoň na malou chvíli vrátilo pocit, že to má pod kontrolou, protože právě teď se řítí do nezřízené prázdnoty a jeho žaludek si na volný pád nedokázal zvyknout.

„Mark a Jason. Musím najít Marka a Jasona.“

ŠEST

Mark a Jason.

V *Krvi mládí* jim Tommy změnil jména na Spencera a Drewa a úvodní kapitola byla přesným přepisem toho, co se jim onoho dne přihodilo v lese.

Tommy na ně často myslíval. V jeho mysli zamrzly tváře čtrnáctiletých kamarádů v čase. Mark, nejmenovaný vůdce těch tří, byl sexuálně frustrovaný, předčasně vyspělý kluk, který už se strašně toužil stát mužem, ale ne způsobem, jakým se to nakonec stalo. A Jason, ten něžný obr, onoho dne brečel.

V následujících týdnech a měsících od Radeovy smrti se klučící parta rozpadla. Ne že by se přestali kamarádit, spíše se jeden druhému vyhýbali, jako by sebemenší kontakt mohl dodat tomu, co se přihodilo, na věrohodnosti. Anebo ještě upřímněji: díky sníženému kontaktu si mohli namlouvat, že k usmrcení třeba vůbec nedošlo. To rozhodně platilo pro Tommyho, jehož zpočátku šířala touha povědět to rodičům či kamarádům, komukoli, kdo by mu mohl ulevit od pocitů viny. Ale strach ho od toho

pokaždé odradil. A když uplynul nějaký čas (kratší, než by se zdálo, říkal si vždycky), zjistil, že vytrvalým mlčením jen posílil svou představu, že to celé byl pouze předlud, zlý sen. Možná to jen viděl někde v televizi.

Tommy předpokládal, že i kluci to vnímali stejně, protože kdykoli od vraždy zapředl hovor s jedním nebo druhým, vždycky se bavili o něčem jiném. Nezávazné tlachání.

Přestože na své dávné kamarády často myslel, za posledních třicet let se jim ani jednou neozval. Jenže teď se všechno změnilo. Přišel čas zjistit, jestli duchové existují.

Tommy zmáčkl na mobilu rychlou volbu číslo 3 a zamkl dveře pracovny.

„Ahoj, Tommy.“

Sofiin hlas zněl pohotově a ostražitě.

„Čau. Volám nevhod?“

„Já jsem na příjmu pořád – to přece víš.“

„Bezva. Potřeboval bych pomoci.“

Sofia byla mnohem víc než jen asistentka. Řídila jeho život. Tommy nevycházel z údivu, jak neochvějně dokáže tahle třicátнице bdít nad tím, aby se z ničeho nepodělal ani on, ani ona.

„Sem s tím, šéfe.“

Tommy si uvědomoval, že nepůjde o běžný požadavek. „Jak mám najít dávno ztraceného kamaráda?“

„Mohl by ses konečně připojit na Facebook a zkusit to tam.“

„Ne,“ prohlásil. „Do toho se mi nechce. Potřebuju jenom vystopovat pár lidí.“

Krátké odmlčení. „Máš aspoň tušení, kde by mohli být?“

„Ani trochu.“

„Kamarádi ze střední?“

„Jo. Jak to víš?“

„Protože každý chce najít své kamarády ze střední, i když fakt nechápu proč. Neměl by to být žádný velký problém – existují webové stránky, které to umí vyhledat. Ale jsou placené.“

„V pohodě.“

„Jména?“

„Jason Covington a Mark Singletary. Chodili jsme spolu na střední školu v Lind Falls v Oregonu. V roce 1981 a 1982.“

Slyšel, jak datluje do počítače. „Od té doby o nich nic nevíš?“

„Ne. Jason školu ani nedodělal. Vykašlal se na to a jeho rodina se odstěhovala, ani nevím kam. Možná do Texasu?“

„Jasně. Co v tom vězí? Dluží ti peníze?“

Kolika různým ženám bude dnes večer ještě muset lhát?

„Potřebuju zjistit, jestli si jednu věc pamatují stejně jako já.“

Nebyla to úplná lež, to Tommyho trochu utěšovalo.

„Fíha. To zní dost zajímavě. Dokdy to info potřebuješ?“

„Šlo by to ještě dneska?“

„Určitě. Můj vlastní život přece může počkat.“

„To ne, já jen, samozřejmě to nespěchá, jestli...“

„V klidu, Tommy. Děkala jsem si srandu. Akorát tu koukám na seriály. Zniš dneska nějak vynervovaně.“

Tommy cítil, že rudne. „Jsem jen trochu vystresovaný z termínu odevzdání. Připadá mi, že když si s těmi kluky promluví, bude se mi líp psát závěr.“

„Dej mi hodinku.“ Načež zavěsila.

Netrvalo to ani čtyřicet minut. A to bylo jediné dobře, protože Tommyho myšlenky se zběsile řítily všemi směry a žádný z nich nebyl dobrý.

„Tak jo, našla jsem, cos chtěl. Stálo to třicet babek, jen tak mimochodem.“

„No dobře, dobře. Tak povídej.“

„Mark Singletary byl hračka. Ani jsem za jeho odhalení nemusela platit – stačilo vyhledávání na Googlu.“

Nechala to chvíli rezonovat, aby si uvědomil, jak snadno se toho mohl dopátrat sám. Tommy to věděl, ale spoléhal na Sofii tak moc, že v podstatě sloužila jako jeho osobní Google.

„Kde je?“

„Stal se z něj státní senátor za Jižní Karolínu. V listopadu bude usilovat o znovuzvolení.“

Celkem nářez. „Demokrat, nebo republikán?“ zeptal se.

„Republikán.“

„To asi dává smysl.“

„Spousta článků. Našla jsem v životopise zmínku o Lind Falls a je stejně starý jako ty. Usoudila jsem, že to bude on.“

„Našlas i fotku?“

„Hodím ti ji do mailu.“

Pár vteřin nato mu přistál ve schránce odkaz. Tommy na něj kliknul. Obrazovku před ním zaplnila stránka kampaně Marka Singletaryho.

Duchové existují.

Byl to on. O dobrých třicet let starší, ale byl to on. Tommy zaslechl jeho hlas, průzračný jako voda.

„*A co kdyby sis to se mnou rozdala jako první?*“

Ta naléhavost. Touha mít víc. Nutkání. Chtíč. To vše bylo vepsáno ve tváři na obrazovce stejně, jako to vřelo v duši toho tehdy čtrnáctiletého chlapce.

„Jo,“ vyštěkl Tommy do telefonu a uvědomoval si, jak vyostřený tón zvolil. „To je on.“

„Kovaný pravičák,“ poznamenala Sofia. „Proti daním, gayům, potratům a tak dál. Křesťanský konzervativec. Ženatý, tři děti. Vystudoval vojenskou akademii, pár let sloužil, pak práva na elitní škole. Přestěhoval se do Jižní Karolíny a nastoupil jako asistent federálního soudce. Před čtyřmi lety kandidoval do senátu a od té doby se tam drží. Jeho velkým úspěchem bylo loňské otevření kreacionistického muzea, placeného z daní. Takový ten typ muzea, podle kterého Adam a Eva brázdili zemi na dinosaurech.“

„Zdá se, že ti není zrovna sympatický,“ řekl Tommy a věděl, že je to pravda.

„Na tom nesejde. Jen jsem ráda, že nežiju v Jižní Karolíně.“